

Sygn. akt II Ka 20/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SSO Magdalena Dąbrowska

SSO Artur Bobiński (spr.)

Protokolant : Luiza Ustaszewska - Sęk

Przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2014 r.

sprawy **J. W.** i **J. G.**

oskarżonych z art. 280§ 1 kk i in.

na skutek apelacji prokuratora i obrońców

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 11 października 2013 r. sygn. akt. II K 952/11

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych tytułem opłaty i obciąża ich wydatkami w kwotach po 20 (dwadzieścia) złotych za II instancję.

Sygn. akt IIKa 20/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Ostrołęce oskarżył:

I. J. W. oraz **J. G.** o to, że:

1) w dniu 6 lutego 2005 roku około godz. 5.15 w O. na ul. (...) przy drzwiach od strony zaplecza restauracji (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. M. doprowadzili B. B. do stanu bezbronności w ten sposób, że uderzyli ją w głowę nieustalonym narzędziem oraz użyli gazu rozpylającego a następnie wyrwali jej torebkę podręczną z zawartością pieniędzy w kwocie 12.000 zł, dowodu osobistego, prawa jazdy, dwóch dowodów rejestracyjnych samochodów i innych drobnych rzeczy osobistych na szkodę B. B.

to jest o czyn z art. 280§1 kk i art. 275§1kk w zw. z art. 11§2kk

2) w nocy z 28/29 kwietnia 2005 roku w R. K. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. M. i A. W. dokonali kradzieży z włamaniem do budynku Stacji Paliw w ten sposób, że po uprzednim rozerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe na zaplecze budynku i wyważeniu tych drzwi dostali się do środka skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia różnego rodzaju materiałów eksploatacyjnych w postaci: olejów m-ki M., C., L. G., płynów B., P.,

smarów, silikonów, żarówek, opasek i papierosów różnych marek powodując szkodę w łącznej kwocie 4.180,35 zł na szkodę Zakładu (...) w R.

to jest o czyn z art. 279§1 kk

II. **J. W.** o to, że:

3) w nocy z 30/31 sierpnia 2005 roku w R. - B. gm. T. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., A. S., D. M. i J. Z. dokonał kradzieży z włamaniem do pomieszczenia biurowego firmy (...) w ten sposób, że po uprzednim wyważeniu okna przy użyciu łomu, dostał się do wnętrza pomieszczenia biurowego, skąd dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 31.393,43 zł oraz radiomagnetofon m-ki P. wartości 500 zł na szkodę (...)

to jest o czyn z art. 279§1 kk

4) w dniu 18 kwietnia 2006 roku w O., z niestrzeżonego parkingu przy ul. (...) dokonał kradzieży samochodu osobowego m-ki V. (...) nr rej. (...) wartości 24.000 zł stanowiącego własność B. W. w ten sposób, że otrzymanymi od A. W. kluczami otworzył drzwi i uruchomił silnik, a następnie ukrył pojazd na posesji M. K. i tym samym udzielił pomocy A. W. w uzyskaniu z Towarzystwa (...) S.A nienależnego odszkodowania w kwocie 18600 zł,

to jest o czyn z art. 278 § 1 kk. i art. 18 § 1 kk. w zw. art. 298 § 1 kk. w zw. art. 11 § 2 kk.

5) w okresie od 22 września do 29 września 2006 roku działając wspólnie i w porozumieniu z K. J., M. K. i Z. K. z parkingu niestrzeżonego w O. przy ul. (...) dokonał kradzieży 8 sztuk burt aluminiowych z naczep zaparkowanych za ogrodzeniem firmy (...) o wartości 8000 zł na szkodę (...)

to jest o czyn z art. 278§1 kk

6) na przełomie września 2006 roku w Ł. gm. R., z posesji przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., z punktu skupu złomu dokonał kradzieży przewodów elektrycznych miedzianych o łącznej wartości 500 zł na szkodę D. G.,

to jest o czyn z art. 278§ 1 kk

7) w nocy z 06/07 października 2006 roku w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. J. i M. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał kradzieży z włamaniem samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) wartości 8,000 zł na szkodę A. R.,

to jest o czyn z art. 279§1kk

III. **H. L.** o to że:

8) na przełomie stycznia do dnia 6 lutego 2005 roku w O. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc, aby D. M., J. W. i J. G. dokonali rozboju na kierownicze restauracji (...) B. B. udzielił im pomocy w ten sposób, że pracując jako ochrona lokalu i mając tego tytułu wiedzę w zakresie sposobu przenoszenia i zabezpieczenia utargu oraz dni kiedy utarg jest wysoki przekazał posiadane informacje wyżej wymienionym,

tj. o czyn z art. 18§3kk w zw. z art. 280§1 kk

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 11 października 2013 roku w sprawie II K 952/11 oskarżonego oskarżonych J. W. i J. G. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie pierwszym przestępstwa z art. 280§1 kk i art. 275§1kk w zw. z art. 11§2kk i za to na podstawie tych przepisów skazał ich i na podstawie art. 280§1kk w zw. z art. 11§3kk wymierzył im kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk wymierzył im kary grzywny w wysokości po 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30,- (trzydzieści) złotych.

Oskarżonego **J. G. Sąd** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie drugim przestępstwa z art. 279§1 kk i za to na podstawie art. 279§1 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk wymierzył mu kary grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30,- (trzydzieści) złotych.

Oskarżonego **H. L.** Sąd Rejonowy uznał za winnego popełnienia zarzucanego w punkcie ósmym przestępstwa z art. 18§3kk w zw. z art. 280§1 kk i za to na podstawie tych przepisów skazał go i na podstawie art. 19§1kk w zw. z art. 280§1kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30,- (trzydzieści) złotych. Sąd na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 punkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie 3 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec oskarżonego H. L. na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata.

Sąd Rejonowy oskarżonego **J. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach drugim, trzecim i siódmym przestępstw z art. 279§1kk i za to na podstawie art. 279§1kk skazał go i na podstawie art. 279§1kk w zw. z art. 91§1kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30,- (trzydzieści) złotych. Ponadto oskarżonego **J. W.** Sąd uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach piątym i szóstym przestępstw z art. 278§1kk i za to na podstawie art. 278§1kk skazał go i na podstawie art. 278§1kk w zw. z art. 91§1kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości po 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30,- (trzydzieści) złotych. Na podstawie art. 46§1kk Sąd orzekł wobec oskarżonego J. W. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) spółki z o.o. kwoty 8.000,- (osiem tysięcy) złotych.

Nadto oskarżonego **J. W. Sąd** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie czwartym przestępstwa z art. 278§1kk i art. 18§1kk w zw. z art. 298§1kk w zw. z art. 11 §2kk i za to na podstawie tych przepisów skazał go i na podstawie art. 278§1kk w zw. z art. 11§3kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30,- (trzydzieści) złotych. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1kk wymierzone oskarżonemu **J. W.** w punktach 1, 5, 6 i 8 kary jednostkowe połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30,- (trzydzieści) złotych. Na podstawie art. 63§1kk na poczet orzeczonej w punkcie 9 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **J. W.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 07 czerwca 2011 roku do dnia 06 grudnia 2011 roku

Sąd Rejonowy na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzone oskarżonemu **J. G.** w punktach 1 i 2 kary jednostkowe połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30,- (trzydzieści) złotych. Sąd na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej w punkcie 10 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **J. G.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 22 lipca 2010 roku do dnia 03 sierpnia 2010 roku.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 63§1kk na poczet 22 (dwudziestu dwóch) stawek dziennych orzeczonej w punkcie 3 kary grzywny zaliczył oskarżonemu **H. L.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 02 marca 2009 roku do dnia 12 marca 2009 roku.

Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie: 8.625,14 złotych (osiem tysięcy sześćset dwadzieścia pięć złotych czternaście groszy) od oskarżonego J. W., w tym 1.500,- (jeden tysiąc pięćset) złotych tytułem opłaty, 3.759,97 złotych (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) od oskarżonego J. G., w tym 1.500,- (jeden tysiąc pięćset) złotych tytułem opłaty, 1.320,- (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia) złotych od oskarżonego H. L., w tym 800 (osiemset) złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez: oskarżyciela publicznego, obrońcę oskarżonego J. W. oraz obrońcę oskarżonego J. G..

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego J. W.. Zarzucił mu rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu J. W. za przypisane mu czyny wyrażoną w wymierzeniu mu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się oskarżony, w tym przestępstwa rozboju stypizowanego w art. 280 § 1 kk., okoliczności ich popełnienia wspólnie z innymi osobami, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego zachowanie po zaistnieniu przestępstw m. in. na kilkuletnim ukrywaniu się przed organami ścigania w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej, a także wzgląd za zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie kary, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa czynią zasadnym przekonanie, że wymierzenie łącznej kary pozbawiania wolności w opisanym wymiarze nie będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary i nie ukształtuje w sposób prawidłowy świadomości społeczeństwa.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego J. W. kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie o pozostawieniu wyroku bez zmian.

Obrońca oskarżonego J. W. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o winie oskarżonego J. W. w zakresie czynu z pkt. III, IV, V, VI, VII (pkt 1,5,6,7,8,9,11,14 wyroku) w całości na korzyść oskarżonego. Zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk i art. 410 kpk poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów, naruszenie przez Sąd I Instancji zasady swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów, wydanie orzeczenia z pominięciem analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz przyjęcie za podstawę wyroku hipotez i z góry założonego scenariusza polegające na tym, że:

- dowolnie odmówił przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego J. W. w takim zakresie, w jakim wymieniony wskazywał na nieprawdziwość pierwotnym relacji złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz okoliczności jakie wówczas spowodowały złożenie wyjaśnień o wskazanych w protokołach treściach;

- oparł orzeczenie na ustaleniach, których podstawę stanowiły wyjaśnienia oskarżonego W. złożone w postępowaniu przygotowawczym, w sytuacji gdy przed Sądem wymieniony zaprzeczył złożonym depozycjom oraz nie znajdowały i nie znajdują one potwierdzenia w żadnym innym tak pośrednim jak i bezpośrednim dowodzie zgromadzonym w aktach sprawy.

2. obrazę przepisu art. 424 § 1 i 2 kpk polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej materii oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych w takim zakresie, w jakim uznał, że oskarżony J. W. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przedmiotowe przypisanego mu czynu, a nadto polegające na zaniechaniu wyjaśnienia przez Sąd I Instancji podstaw prawnych wyroku w odniesieniu do przyjętego współsprawstwa oskarżonego z innymi osobami w popełnieniu przypisanych mu przestępstw.

a w rezultacie podniesionych uchybień:

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na nietrafnym ustaleniu, iż oskarżony J. W. dopuścił się inkryminowanych czynów w formie opisanej w sentencji wyroku, podczas gdy przeprowadzona w sposób prawidłowy ocena zgromadzonego w sprawie i materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.

zaś wyłącznie z ostrożności procesowej skarżonemu orzeczeniu zarzucił:

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na wadliwym przyjęciu, iż w stosunku do oskarżonego W. nie zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy jego wcześniejsza niekaralność, poprawna postawa po popełnieniu czynów zabronionych, fakt naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, a wreszcie upływ czasu od chwili popełnienia czynu do chwili wyrokowania, który wyniósł 9 lat wskazuje, iż J. W. spełnia wszelkie warunki, które winny skutkować zastosowaniem względem niego instytucji probacyjnej określonej w treści art. 69 kk.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca J. W. wniósł o uniewinnienie oskarżonego J. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania zaś na wypadek uwzględnienia wyłącznie zarzutu z pkt 4 zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawiania wolności na okres próby 5 lat.

Obrońca oskarżonego J. G. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o winie oskarżonego J. G. w całości na korzyść oskarżonego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie art. 7 k.p.k, w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów, naruszenie przez Sąd I Instancji zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów, wydanie orzeczenia z pominięciem analizy szeregu zgromadzonych dowodów w aktach sprawy a istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, poprzez przyjęcie za podstawę wyroku hipotez i z góry założonego scenariusza polegającego na tym, że Sąd ten:

a) oparł orzeczenie na ustaleniach, których podstawę stanowiły pomawiające wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym przez występującego wówczas w charakterze podejrzanego J. W. w sytuacji gdy przed Sądem w/w pomówieniom tym zaprzeczył, a w zakresie relacjonowanego współudziału innych osób depozycje te nie pozwalają na personalizację osoby J. G. oraz nie znajdowały i nie znajdują potwierdzenia w żadnym innym dowodzie zgromadzonym w aktach sprawy,

b) dokonał oceny dowodu pod z góry założony scenariusz sprowadzający się do bezkrytycznego dania wiary pierwotnej relacji przedstawionej przez współpodejrzanego J. W. przy jednoczesnym braku merytorycznej argumentacji jaka legła u jego podstaw, a nadto bez dokonania dogłębnej analizy treści przez niego przedstawianych,

2. naruszenie przepisu art. 424 § 1 k.p.k. polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej materii oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych ograniczając się wyłącznie do arbitralnych stwierdzeń bez poddania tych dowodów dogłębnej analizie,

w rezultacie powyższych uchybień:

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym ustaleniu, iż oskarżony J. G. dopuścił się inkryminowanych czynów w formie opisanej w sentencji wyroku, podczas gdy przeprowadzona w sposób prawidłowy ocena całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do diametralnie odmiennych wniosków tak w zakresie okoliczności popełnienia czynu z pkt I jak i II aktu oskarżenia,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na wadliwym przyjęciu, iż w stosunku do oskarżonego J. G. nie zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności o charakterze podmiotowym takie jak: ustabilizowany tryb życia, nienaganna opinia w miejscu zamieszkania oraz pracy, jego poprawna postawa po popełnieniu czynów zabronionych, a wreszcie dość znaczny upływ czasu od chwili popełnienia czynu do chwili

wyrokovania wskazuje, iż w stosunku do oskarżonego J. G. zachodzą w pełni przesłanki warunkujące zastosowanie względem niego instytucji probacyjnej.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego J. G. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji, zaś na wypadek uwzględnienia wyłącznie zarzutu z pkt 4 zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawiania wolności pozostawiając ustalenie jej okresu w gestii Sądu Odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności Sąd ustosunkuje się do zarzutów podnoszonych przez obrońców oskarżonych J. W. i J. G., albowiem uwzględnienie ich czyniłoby rozpoznanie apelacji prokuratora bezprzedmiotowym.

Jako że apelacje obrońców oskarżonych J. W. i J. G. podnoszą identyczne zarzuty oparcia się przez Sąd Rejonowy w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych na składanych przez oskarżonego J. W. w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnieniach odwołanych na rozprawie, Sąd Okręgowy ustosunkuje się łącznie do tych zarzutów.

Apelacje obrońców oskarżonego J. W. i J. G. były bezzasadne w stopniu oczywistym, zaś podniesione w nich zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosząc się do sformułowanych w apelacjach obrońców oskarżonych J. W. i J. G. zarzutów zauważyć należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zawsze zależy od należytego wywiązania się przez sąd I instancji z nałożonych przepisami postępowania karnego obowiązków. Do podstawowych i zarazem najważniejszych obowiązków zaliczyć w szczególności wypada przeprowadzenie wszelkich dowodów pozwalających na ustalenie prawdy materialnej oraz potrzebnych do wyjaśnienia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia o winie osoby oskarżonej. Kolejny z obowiązków sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu powyższych okoliczności, gdyż podstawę wyroku może stanowić jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sądzie orzekającym ciąży również obowiązek badania i uwzględniania w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie co do winy w zakresie przypisanych czynów, powinien logicznie i przekonująco uzasadnić (tak słusznie Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 września 2009 r., sygn. II AKa 181/09, KZS 2010/4/44).

Wbrew zarzutom obrońców oskarżonego J. W. i J. G., w ocenie Sądu Okręgowego brak jest jakichkolwiek podstaw pozwalających uznać, iż Sąd Rejonowy uchybił któremukolwiek ze wskazanych obowiązków związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów, a tym samym dokonał nieobiektywnej oceny dowodów.

Stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy orzekający po prawidłowym przeprowadzeniu przewodu sądowego, poddał zgromadzony materiał dowodowy analizie, a tok rozumowania związany z jego oceną zaprezentował w pisemnych motywach wyroku, które są wystarczające dla dokonania kontroli instancyjnej.

Wskazać należy iż obrońcy oskarżonych J. W. i J. G., w treści zarzutów apelacji wskazują na ich zdaniem naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k., 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, przekonanie Sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. wtedy, gdy spełnione są następujące warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 k.p.k.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uzasadnienia przekonania sądu, zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. (por. m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2003 r., sygn. V KK 375/02, LEX nr 80278; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r. WK 26/03, sygn. OSNwSK 2004/1/53; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., sygn. V

KK 60/03, LEX nr 104378; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 stycznia 2001 r., sygn. II AKa 255/00, Prok.i Pr. 2002/10/22).

Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji wyrokując w przedmiotowej sprawie dopuścił się zarzucanych mu uchybień w szczególności naruszenia zasady obiektywizmu i zasady swobodnej oceny dowodów albo wyrokował w oparciu o nieujawnione w toku rozprawy głównej dowody.

Zauważyć należy, że zarówno zarzuty obrońcy oskarżonego J. W. jak i obrońcy oskarżonego J. G., wskazane w treściach obu apelacji, sprowadzają się do kwestionowania wiarygodności wyjaśnień oskarżonego J. W. składanych w toku postępowania przygotowawczego, a odwołanych na rozprawie, które według obrońców oskarżonych są tylko i wyłącznie pomówieniami, nieznajdującymi potwierdzenia w innych dowodach.

Sąd Okręgowy nie podzielił rozważań obrońców oskarżonych J. W. i J. G., wyrażonych w apelacjach. Są one tylko i wyłącznie przedstawieniem własnych subiektywnych ocen dowodów dokonanych przez obrońców pod kątem z góry założonej tezy, że jedynie wyjaśnienia oskarżonego J. W. składane w toku rozprawy są wiarygodne. Te poglądy nie znalazły szerszego pogłębienia w apelacjach, bo nie znajdują odzwierciedlenia w całości okoliczności sprawy. Obaj obrońcy oskarżonych żądają bowiem aby każda okoliczność wynikająca z supozycji oskarżonego J. W., składanych w śledztwie znalazła potwierdzenie w innym dowodzie. W przeciwnym wypadku zdaniem obrońców wyjaśnienia te nie są wiarygodne, gdyż zostały odwołane na rozprawie. Zdaniem Sądu Okręgowego ta teza obrońców obu oskarżonych nie może ostać się w świetle art.7 kpk. Z pola widzenia obrońców znikają bowiem, przyczyny podawane przez oskarżonego J. W. na rozprawie, które miałyby przekonać Sąd o niewiarygodności wyjaśnień z postępowania przygotowawczego. Obrońcy w przeciwieństwie do Sądu Rejonowego bezkrytycznie, bez cienia refleksji nad złożonymi po latach supozycjami o przemocy fizycznej i presji policji, wyjaśnienia z rozprawy uznają za wiarygodne, zapominając że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie był przesłuchiwany tylko jeden raz. Trzykrotnie w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do stawianych mu zarzutów. Uczynił to również podczas przesłuchania w prokuraturze w obecności obrońcy z wyboru. Przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów, potwierdził odczytane mu wyjaśnienia złożone przed funkcjonariuszami policji. Nie potwierdził jedynie udziału innych osób w przestępstwach. W obecności prokuratora i obrońcy nie wspominał o rzekomych nieprawidłowościach przy przesłuchaniach na policji, pomimo, że nie było przeszkód by je ujawnić. Trudno zaś przypuszczać by w obecności obrońcy przesłuchujący oskarżonego prokurator stosował przemoc czy przymus. Zresztą oskarżony na rozprawie nie twierdził by tak było w prokuraturze. Nie było zatem przeszkód by w całości odwołać rzekomo wymuszone przez policję wyjaśnienia, czego oskarżony nie uczynił. Jak sam wyjaśnił w toku rozprawy, już podczas pobytu w Irlandii konsultował się z radcą prawnym. Zdaniem Sądu Okręgowego nie było przeszkód by poinformować tego prawnika o nieprawidłowościach przy przesłuchaniu, czego oskarżony nie uczynił, skoro jak podał, radca prawny jedyne co mu radził, to przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Gdyby poinformował go o opisywanych na rozprawie nieprawidłowościach, z pewnością ten prawnik pouczyłby go o konsekwencjach takiego postępowania przez policję, a przede wszystkim jego obrońca, zwracałby uwagę prokuratora na te okoliczności, co również nie miało miejsca. W świetle powyższego należy uznać, że Sąd Rejonowy miał rację przypisując przymiot wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. W., składanym w postępowaniu przygotowawczym, a odmawiając tego przymiotu wyjaśnieniom składanym na rozprawie.

Obrońcy oskarżonych zdają się nadto nie dostrzegać, że przepisy kpk nie zawierają żadnej legalnej teorii dowodów, która nakazywałaby uznanie za wiarygodnych jedynie tych dowodów, które znajdują potwierdzenie w innych dowodach. Przepis art. 7 kpk daje możliwość uznania za wiarygodny dowód, który nie znajduje potwierdzenia w innych dowodach, pod warunkiem, że jego ocena będzie swobodna, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom obrońców wskazał na fakty udowodnione i dowody w oparciu o które poczynił swoje ustalenia. Dla przykładu na k.6v. pisemnych motywów wyroku, w prawidłowy sposób wyjaśnił dlaczego dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w toku postępowania przygotowawczego i dlaczego odrzucił ich odwołanie na rozprawie. Trafnie i przekonująco, uwzględniając doświadczenie życiowe i zasady logiki, Sąd Rejonowy wskazał, że odwołanie wyjaśnień nastąpiło po upływie kilku lat. Sąd Rejonowy podkreślił, że oskarżony wskazał nieprzekonywujące powody odwołania wcześniejszych wyjaśnień.

Oskarżony J. W. w swoich depozycjach z rozprawy wskazywał na rzekome nieprawidłowości w działaniach policji, które powodowały, że wyjaśnienia składane w toku postępowania przygotowawczego miałyby być wymuszone. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że tak nie było, gdyż już na etapie postępowania przygotowawczego, oskarżony J. W. korzystał z pomocy obrońcy i nigdy, aż do przesłuchania na rozprawie nie mówił o presji i przymusie stosowanym przez policję. Wbrew sugestiom obrońców Sąd Rejonowy dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego J. W. miał świadomość, co wynika jednoznacznie z treści uzasadnienia, iż głównym dowodem w sprawie są właśnie wyjaśnienia tegoż oskarżonego, który przyznał się w postępowaniu przygotowawczym do popełnienia zarzucanych mu czynów i wskazał ich sprawców. Sąd Rejonowy miał świadomość faktu, iż należy taki dowód wnikliwie rozważyć. Dlatego Sąd Rejonowy jak wynika z treści uzasadnienia odniósł się do tych wyjaśnień zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów w kontekście pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy wskazał w jakiej części wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w innych dowodach. Wskazał nadto w jakiej części wyjaśnienia oskarżonego są jedynymi dowodami winy np. zarzut VI a/o k. 4 v. uzasadnienia.

Podobnie stawiane alternatywnie przez obrońców obu oskarżonych wnioski o warunkowe zawieszenie wykonania kary wobec oskarżonych J. W. i J. G. okazały się nietrafne. Sąd Rejonowy w przekonujący sposób na k. 13 uzasadnienia wyroku, wskazał dlaczego nie zdecydował się na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności. Opisując okoliczności uzasadniające warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego H. L., a contrario Sąd Rejonowy wskazał, że te okoliczności, które uzasadniały warunkowe zawieszenie wykonania kary wobec niego, nie zachodziły wobec pozostałych oskarżonych.

Oddzielnego ustosunkowania się wymaga kolejny zarzut. Zdaniem Sądu Okręgowego zarzut podnoszony przez obrońcę oskarżonego J. G. jakoby Sąd Rejonowy oparł się na depozycjach oskarżonego J. W., które nie pozwalają na personalizację osoby oskarżonego J. G. jest chybiony. W wyjaśnieniach składanych w toku przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym, w dniu 13.10.2006 r. na k.332-334, podtrzymanych w toku przesłuchania z udziałem obrońcy w dniu 24.06. 2011r. w prokuraturze, oskarżony J. W. wymienia z imienia i nazwiska osobę oskarżonego J. G. jako współsprawcę włamania do budynku stacji paliw w R. K.. Podobnie z imienia i nazwiska wskazuje osobę tego oskarżonego, jako współsprawcę rozboju dokonanego na szkodę B. B.. Wprawdzie w toku przesłuchania w prokuraturze w dniu 24.06. 2011r. oskarżony J. W. nie wskazał J. G. jako współsprawcę tych czynów, potwierdził jednak składane wcześniej wyjaśnienia, za wyjątkiem jak to określił udziału innych osób. Zmieniennym jest wyjaśnienie powodu takiego zachowania. Oskarżony podał, że nie chce nikogo pomawiać. Oskarżony J. W. nie zaprzeczył zatem, że oskarżony J. G. brał udział w inkryminowanych mu czynach, a jedynie nie chciał go o to pomawiać. Zarzut obrońcy oskarżonego J. G. jakoby wyjaśnienia oskarżonego J. W. nie pozwalały na personalizację osoby jego mocodawcy jest zatem nietrafny.

Apelacja prokuratora jest, zdaniem Sądu Okręgowego, bezzasadna w stopniu oczywistym. Prokurator zarzucając rażącą niewspółmierność kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, wskazał na znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się oskarżony J. W., w tym czynu z art. 280§1 kk. Na poparcie stawianej tezy, w uzasadnieniu apelacji na k.9 prokurator powołał się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008r. w sprawie IIKa 129/08 (LEX nr 466456). Uwadze prokuratora umknęło, że w cytowanym judykacie tenże Sąd wyraźnie wypowiedział się, że na wymiar kary łącznej nie ma wpływu stopień społecznej szkodliwości czynów. Stopień społecznej szkodliwości czynu jest okolicznością istotną przy orzekaniu kar jednostkowych za poszczególne pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, a nie przy wyborze przez Sąd zasady, w oparciu o którą orzekać będzie o karze łącznej. Wskazać należy, że prokurator nie stawiał wyrokowi Sądu Rejonowego zarzutu niewłaściwej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów, przy orzekaniu o karach jednostkowych za poszczególne przestępstwa. Stawiany zarzut nieuwzględnienia przy wymiarze kary łącznej znacznego stopnia społecznej szkodliwości z art. 280§1 kk był zatem chybiony. Apelacja prokuratora zasadza się na kwestionowaniu zastosowanej przez Sąd Rejonowy przy orzekaniu kary łącznej zasady absorpcji. Wprawdzie rzeczywiście przy orzekaniu kary łącznej w większości wypadków należy kierować się zasadą absorpcji, nie zaś zasadami skrajnymi tj. kumulacji czy absorpcji, jednak jak trafnie zwrócił uwagę, cytowany również na k.9 apelacji Sąd Apelacyjny w Lulinie, wszelkiego rodzaju automatyzm, jest niewskazany. W realiach niniejszej sprawy, niewskazany automatyzm byłoby zastosowanie przez Sąd innej zasady niż zasada

absorpcji. Wpływ na obraną przy orzekaniu kary łącznej zasadę ma, oprócz sędziowskiego wymiaru kary, również związek przedmiotowo podmiotowy czynów a także społeczne oddziaływanie kary. Czyny jakich dopuścił się oskarżony J. W. zostały popełnione pomiędzy 6 lutego 2005r. a 7 października 2006r. Były to przestępstwa przeciwko mieniu oraz osobie i mieniu jakim jest rozbój. Od pierwszego z przestępstw upłynęło ponad dziewięć lat, a od ostatniego ponad siedem lat. W dacie ich popełnienia oskarżony J. W. miał (...)lata. Był zatem osobą bardzo młodą, nie w pełni ukształtowaną, skoro dopuszczał się zachowań aspołecznych jakimi było popełnianie przestępstw. Oskarżony przez kilka lat przebywał poza granicami kraju. Dla oskarżyciela publicznego okres ten dał asumpt do w pełni uprawnionej konkluzji, iż ukrywał się przed organami ścigania. Z drugiej jednak strony czas ten pozytywnie wpłynął na przemianę osobowości oskarżonego J. W.. Wymierzając kary za zarzucone oskarżonemu przestępstwa Sąd Rejonowy miał do czynienia z osobą zupełnie inną od tej, która popełniała przestępstwa poddane kognicji Sądu Rejonowego w niniejsze sprawie. J. W. jest obecnie osobą(...)letnią. Ustabilizował swoje życie rodzinne. Ożenił się i założył rodzinę. Prowadzi firmę budowlaną. Jego syn pozostaje pod opieką specjalistycznej poradni lekarskiej. Okoliczności te świadczą zdaniem Sądu Okręgowego, że zamknął pewien etap swojego życia, kiedy wkroczał na drogę przestępstwa. Obecnie od ponad 7 lat wiecie życie statecznego obywatela. Zdaniem Sądu Okręgowego cele kary, w tym kary łącznej, tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej należy odnosić do osobowości sprawcy na datę wyrokowania, a nie na datę czynów. Oskarżony na datę wyrokowania naprawił szkodę wynikłą z jednego z przestępstw. Sąd Rejonowy nałożył na niego obowiązek o charakterze kompensacyjnym na rzecz kolejnego pokrzywdzonego. Orzekł karę łączną grzywny, a nadto jako karę łączną, karę bezwzględną pozbawienia wolności. Te rozwiązania penalne spełnią właściwie swoją rolę tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej, a dodatkowo oskarżony J. W. odczuje dolegliwość kary rozumianą jako odpłatę za popełnione przestępstwa, zarówno w wymiarze materialnym jak i osobistym, gdyż orzeczona karę 2 lat pozbawienia wolności będzie musiał odbyć. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przy orzekaniu kary łącznej zasadę absorpcji, a wybór tej zasady zawierał się w imperium władzy sądowej Sądu Rejonowego, rozpoznającego niniejsza sprawę. Powyższe uzasadniało nieważność apelacji prokuratora.

O opłacie Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 626 k.p.k. w zw. z art. 636 k.p.k. w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz obciążył oskarżonych wydatkami za postępowanie odwoławcze.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.